

PARTICIPACIÓ A LA QUARTA COMISSIÓ DE LES NACIONS UNIDES

A l'ONU pel Sàhara i per Catalunya

MIQUEL CARRILLO és diputat al Parlament de Catalunya

Quan vaig saber que parlaria sobre el Sàhara Occidental a la seu de Nacions Unides a Nova York, el 8 d'octubre, de seguida em vaig plantejar de quina manera encabiria en el discurs el fet nacional català. Tot mantenint la força de l'objectiu principal, que és el conflicte sahrauí.

No és pas habitual que un diputat independentista català tingui ocasió de parlar davant el fòrum mundial on hi són representats 192 estats —tots, excepte el Vaticà, Taiwan i Kosovo. Vaig pensar que un públic tan divers, majoritàriament desconegut què és Catalunya. Però Nacions Unides té un bon referent nostre: Pau Casals.

De manera que, a l'hora de treballar el text, vaig sintetitzar les principals qüestions que afecten el poble sahrauí. Però no me n'he estat de proclamar la singularitat del nostre país per dues vies. La primera, expressar-me en anglès —no en castellà— i explicar que 10 milions de persones tenim el català com a llengua pròpia. Cal tenir en compte que a l'ONU s'ha d'utilitzar un dels sis idiomes oficials de la casa i per tant era impossible utilitzar la nostra llengua. La segona, recuperar l'insuperable discurs de Pau Casals al 1971 davant l'Assemblea general de les Nacions Unides. Casals va compondre l'himne oficial de l'ONU i va rebre de mans del secretari general, U Thant, la Medalla de la Pau. Tot això succeïa essent Casals un exiliat del

franquisme, republicà i catalanista, que no tornaria mai més a casa seva, al Penedès.

Casals va interpretar al violoncel *El cant dels ocells* i en una intervenció d'encara no dos minuts es va proclamar català —«I'm a Catalan...»— i va sintetitzar com Catalunya «que va ser la nació més important del món» es situà al segle XI en els orígens del parlamentarisme a Europa, per parlar de Pau.

Vull destacar que la secretaria de política Internacional d'Esquerra, amb Marta Rovira, ha considerat prou prioritària aquest compareixença i se n'ha fet càrrec en no haver-ho assumit el Parlament. Podeu llegir el text i ampliar informació al meu blog.

A la comissió de descolonitzacions de les Nacions Unides

La intervenció que vaig fer va tenir lloc davant la Quarta Comissió de l'ONU. Des que es va fundar l'ONU el 1945, més de 80 nacions que

Des que es va fundar l'ONU el 1945 s'hi han incorporat 80 nous estats membres que llavors eren colònies

havien estat sota el domini colonial s'han incorporat a Nacions Unides com a estats independents.

Avui encara queden 16 països en aquestes condicions. Se'ls considera «Territoris no autònoms»: Illes Caiman, Nova Caledònia, Gibraltar... El més important de la llista és el Sàhara Occidental, antiga colònia d'Espanya.

La Quarta Comissió de Nacions Unides s'ocupa de les descolonitzacions. Cada any, a l'octubre, la Comissió considera els darrers esdeveniments en els Territoris no autònoms,

concedeix audiències i formula recomanacions a l'Assemblea General. Escolta durant tres dies tant als defensors del poble sahrauí com als qui sostenen les tesis del Marroc, en total unes 80 compareixences. Una setmana després de les compareixences, la Comissió va aprovar una resolució declarant que el conflicte del Sàhara Occidental és un cas de «descolonització» i que, per tant, el poble sahrauí té el «dret inalienable a l'autodeterminació». Malauradament, també

ens arribava la notícia de la detenció de set defensors dels drets humans sahrauís a Casablanca que han estat lliurats a un tribunal militar. Pel fet d'haver anat als campaments de refugiats, han estat acusats del delictes d'alta traïció, que al Marroc pot comportar la pena de mort.

A l'espera de solucions

A finals d'any l'Assemblea General de les Nacions Unides aprovarà diverses resolucions, una de les quals és sobre el Sàhara. El que s'espera de l'informe és que prorrogui el mandat dels cascos blaus a la zona fins que pugui tenir lloc l'esperat referèndum d'autodeterminació.

